

Na een lange vlucht, met wat vertraging zijn we hartelijk ontvangen door de familie en vrienden van flavour. Van ACCRA naar de mountains waar ons verblijf (huis van de chief van het dorp) was nog een uurtje rijden met de auto.

dag 1:

We zien Afrika nu bij daglicht. Om zes uur kraait de haan en begint iedereen te leven. Langs alle wegen in alle dorpen zien we barakjes waar allerhande spullen te koop zijn. Overal lopen vrouwen en kinderen met bananen, water, handdoeken, kabels en allerhande spullen op hun hoofd om te verkopen. Wat een andere wereld. We brengen een bezoek aan de school waar we het computerklasje willen inrichten. We worden rondgeleid door de directeur en groeten lkr. en lln. We bezoeken de carwash van Ben op Flavours grond en drinken er een pintje STAR of een CLUB. We mogen een bezoek brengen aan de chief van het dorp waar we voor het schooltje willen werken. We praten met hem via een tussenpersoon, Ben is zijn woordvoerder. Speciaal!!! Hij is heel blij dat we willen helpen en wil ons nog wel eens terug ontmoeten. Nadien bezochten we ACCRA. Troubles with the police!!! De tweede auto viel zonder benzine in de file. We duwden hem aan de kant en gingen op zoek naar naft. De vrouwen bleven in de auto en beleefden een aanval van de politie, net een hold-up. Met geweer in aanslag werden er onmiddellijk wiel klemmen op de twee auto's gezet. We vergaten onze driehoek te plaatsen. Discussie van een half uur maar dankzij Flavour en z'n vrienden betalen we maar voor 1 auto zonder boetebon (in't zwart!). ACCRA is heel druk en warm. Je hebt er rijke buurten, maar ook ghetto's waar we doorrijden. Ondertussen kopen we langs de autostrade (want ook daar leuren ze) water, bananenchips, handdoekjes, cocosnoten, ijsjes enz... En dat allemaal vanuit onze auto in de file.

dag 2:

We bezoeken nu de graven van Flavours broer en moeder. Er wordt telkens een ceremonie gehouden en we leggen bloemen neer. Heel emotioneel. Het kerkhof lijkt op een wildernis in de brousse. Het graf van zijn broer moeten we zoeken en na enkele grote struiken te hebben verwijderd vinden we het. Het raakt ons diep! Niemand bezoekt hier ooit een kerkhof. We bezoeken ook de enige nonkel van Flavour, broer van zijn moeder. In dit huis is de moeder van Flavour gestorven. Ook hier veel emoties als ze Nesta zien! Bokrijk zou voor deze mensen nog grote luxe zijn. Maar we zijn er heel welkom. We krijgen er water en palmwine (zelfgemaakt) en massa's fruit. Ze hebben niks en toch geven ze nog vanalles weg. Het raakt ons diep!

dag3:

Verplaatsing naar Cape Coast en verblijf bij Sally, Marijke's thuis tijdens het vrijwilligerswerk. Een lange tocht door het drukke ACCRA en de kustweg langs vele lemen hutjes met lichtjes. Kerstavond! We komen aan bij Sally. Ze staat haar bed af en slaapt op de zetel. Ze heeft lekker gekookt en voor drank gezorgd. Speciale kerstavond. Africha pah, zalig kerstfeest voor iedereen.

dag 4:

Lekker ontbijt met eitjes, brood en fruit. We rijden met Flavour naar Kakum national park (kijk op internet) en maken een wandeltocht over verschillende hangbruggen hoog in de bomen van het regenwoud. Prachtig! Op de terugweg stoppen we even aan een vakantieverblijf met krokodillenvijver. We zien er flamingo's en kaketoë's en

drinken er een Castle Milk Stout. Terug bij Sally mogen we weer heel lekker eten. Achteraf brengt ze ons naar een privefeest. We maken er kennis met de hogere klasse: chief, dokters, tandartsen enz en hun dure grote auto's. We amuseren ons maar het verschil met de vele arme mensen is enorm!

dag 5:

Na een lekker ontbijt rijden we naar Elmina castle en Cape Coast castle. Het zijn kastelen vanwaar de slaven vertrokken naar Amerika en Europa. Beangstigend! Nadien leidt Flavour ons door de ghetto van Cape Coast. Niet te geloven dat hier mensen kunnen leven. We drinken iets in een stalleke met zicht op het strand. We zien er varkens (jawel Wieter), kippen, kuikentjes en geiten. We bezoeken daarna beach resort Oasis. Daar zijn wel bikini's te zien! Flavour regelde er voor ons een optreden met jembé drummers en dansers. Geweldig! Flavour is in Cape Coast heel geliefd en heeft er vele vrienden. 's Avonds stond bij Sally het kerstmaal klaar met Palmnotensoep, salade kip en gelofrijst. Heel lekker! Deze kerst zullen we nooit meer vergeten.

dag 6:

Terug reis naar de mountains, minder drukte op de weg. We houden halt in Aburi Botanic Garden (internet). Mooi om te zien. We eten er voor het eerst Europees: Kipkebab (is een brochette) met friet en rauwkost. Bij onze thuiskomst duiken we voor het eerst in ons zwembad. We worden stilaan gewoon aan de Afrikaanse cultuur, maar de chock was enorm!

Groetjes van ons allen en tot de volgende!

PS: Nesta voelt zich hier thuis, roept op alle kindjes en geniet van het buitenleven. Je kan heel goed merken dat zijn roots in Afrika liggen.

dag 7:

Eindelijk een rustdag. Ingrid en Marijke doen de was met de hand, Gitte en ik houden ons bezig met Nesta. Ondertussen is Flavour voor de 5de maal naar de haven om onze auto in te klaren. De corruptie is er enorm. We weten nu al wel hoe het komt dat die corruptie hier zo welig tiert en zullen het jullie wel vertellen als we terug zijn. De frustratie brengt ook hier stress. We kunnen alleen maar hopen dat alles in orde komt, want we staan machteloos. Hopelijk komt alles in orde. We wachten af en genieten van het mooie weer en de vriendelijke mensen.

Ze beloven ons dat het morgen in orde komt. Ben blijft dan ook slapen in ACCRA. We maken een wandeling met Abigale naar het internetcafe. Op de derde computer lukte het ons. Abi zorgde voor een taxi. Ze doet voor ons boodschappen en zorgt voor de was en kookt ook soms. De mensen zijn zeer vriendelijk en de kindjes roepen O Bruni, how are you? I'm fine and you? We leerden al enkele woorden van de lokale taal: goede morgen = machi, goede middag = maha en goedenavond is majo. Ons avondeten halen we af in een plaatselijk restaurant: fried rice with chicken. We eten en spelen nadien Mens erger je niet. Ingrid gaat zich douchen en valt onderweg van een betonnen trap. Ze kwetst zich aan haar rechterzijde en breekt de val met haar pols om met haar hoofd op de grond te landen. (Ondertussen is alles al veel beter. Niks gebroken, wel goed gekneusd. Het blauwe oog is ook al genezen.) Geluk dat we Marijke bij hadden en dat ze wist wat te doen.

dag 8:

Werkdag vandaag: schilderwerken in het schooltje. Buitenmuren, deuren, ijzeren tralies en trapleuningen krijgen een nieuwe laag. We vernieuwen de vliegenramen. We werken de hele tijd door tot 16u. Olandu, iemand van het dorp helpt ons. Ondertussen kookt zijn vrouw voor ons: Yaw, bakbananen en heel lekkere saus met vis. Amrado helpt ons ook. Het is een harde werker. De derde gast die meewerkt heeft een moeilijke naam. Maar Osama is er een deel van, we noemen hem dan ook zo. Ook Flavour en Gitte helpen mee. Marijke en Ingrid doen het vandaag rustig aan en Nesta speelt met de kindjes. Na het werk drinken we een pintje in een lokaal cafeetje. Dan, wonder boven wonder arriveert Ben met de auto van de Belgische Ben. Een pak van ons hart - iedereen gelukkig en we drinken nog een shot in een tweede cafe, lekker maar straf. Ik krijg een Afrikaanse naam: Kofi Labie. Om zes uur wanneer het reeds donker is komen we thuis. We laden alle spullen uit de auto, frissen ons op en eten. We drinken er een goeie Chateau La Couranconne bij.

dag9:

Mijn verjaardag. We ontbijten en Ben is al terug met een netjes gewassen auto. Vandaag gaan we verder schilderen. Rond 16u zijn we klaar, allé de verf is op. We besluiten dan mijn verjaardag te vieren. We douchen ons en vertrekken. Onderweg drinken we een aperitief met sateekes, very hot!!! We dansen, er is ambiance. Nadien eten we een Europees gerecht in Palm Hill. Om 20u zijn we terug thuis en drinken nog een Karmeliet waarna we gaan slapen. Buikske vol.

dag10:

Uitstap naar de Eastern Region: Het Volta meer. Het is ongeveer 1u30 rijden. In een groot hotel stoppen we om iets te drinken. We genieten er van een prachtig zicht op het stuwmeer. Hier maakt men de elektriciteit (die af en toe wel eens wegvalt) voor gans Ghana. In het vierde Guest House zijn er nog twee kamers waar we kunnen slapen: Volta Safari ligt vlak tegen de rivier. Hiervlak bij is Sajuna Beach waar we kunnen zwemmen. We ontmoeten er een gepensioneerd Hollander tegen die getrouwd is met een Ghanese en hier een groot huis heeft gebouwd. 's Avonds eten we in Volta Safari ons oudejaarsdiner bij kaarslicht. We zingen er verschillende liedjes en ook "Ik ben Gerrit" staat op het repertoire. Om 12u steekt men het kampvuur aan. We worden bijna omvergeblazen van de benzinevlam. Vuur is er echter niet. Ik besluit dan maar m'n kunsten te laten zien. De bazin is er me 's anderendaags nog dankbaar voor. We hebben een mooi einde van het oude en begin van het nieuwe jaar. Africha Pah.

dag11:

Om 9u Engels ontbijt en daarna maken we een cruise op het Volta meer. Eten, drank, muziek en een boot vol dansende Ghanezen. We varen naar een eiland, waar kinderen worden gedropt om te bedelen. In de ghetto's van Cape Coast zagen we dit niet. We genieten van een mooi uitzicht en varen dan terug. Het orkest speelt onophoudend door (5uur aan een stuk).

dag12:

We sorteren nu alle spullen die we bijhebben en delen kleding uit aan de mensen die ons verblijf onderhouden en bewaken. Iedereen is blij en fier. Ondertussen begin ik de 7 computers te testen. Bij 1 is de harde schijf stuk. Dan komt een ICT'er Dickson

me helpen. Hij gaat ook zorgen voor monitors, toetsenborden, kabels en software die ontbreken. Hij koopt alles in ACCRA. Een nieuwe computer kost hier evenveel als bij ons. We zijn dan ook heel blij dat we er 7 kunnen schenken. Dickson is leraar in een plaatselijke meisjesschool en wil nog verder studeren in elektronica. Het klikt tussen ons en wisselen elkaars email uit. 's Avonds eten we in een mooi hotel met prachtig uitzicht: Red red met plantain. Ondertussen brengt Ben de computers naar Dickson's huis. Hij werkt er de nacht aan door. Hij belooft ons ook de computers te onderhouden in de school (hij ging er vroeger ook naar school) en opleiding te geven aan de leerkrachten.

dag 13:

We vertrekken terug naar het schooltje (280 lln.). Amrado schildert tot de verf op is. De buitenkant is nu terug netjes. We installeren de computers in de bib van de school. Er moeten nog enkele verlengkabels en verdeelblokjes gekocht worden, de headmaster zorgt ervoor. Ondertussen rijden Ben, Flavour en Olandu naar Kofuridua om de auto te registreren en te verzekeren. Het kost hen een ganse dag maar alles komt in orde. De vrouwen die meehielpen poetsen moesten terug thuis geraken. Ik was echter de enige met een rijbewijs en heb het er dus maar op gewaagd. Gelukkig kon ik de weg terug vinden en het toeteren ging me goed af. De vrouw van Olandu kookte voor iedereen: Gelof rice met rundvlees en spaghetti met sardienen. Lekker. We drinken nog een laatste glaasje La Couranconne en leggen ons te rusten.

dag 14: Donation's day

Wanneer we aan het schooltje aankomen zijn de lln. het grasveld en de paadjes aan het poetsen. De vrouw en dochter van Olandu versieren de computerklas met lint, balonnen en bloemen. Dan vertrekken we allemaal naar het chieft palace. We worden er verwelkomd met zwaar drumgeroffel. Alle belangrijke personen van het dorp wachten ons op en webeleven er een traditionele ceremonie. We moeten meerdere keren handjes schudden en mogen plaats nemen op gereserveerde stoelen en dan stelt Ben, de plaatselijke woordvoerder ons voor. Ons Marijke vertelt wat onze missie was en de hele meute komt ons nog eens een hand schudden. Een pastoor houdt z'n preek. Opnieuw handjes schudden. Dan moeten wij drank aanbieden voor de chiefs en onze bijdrage betalen. De ceremonie gaat nu verder. Drums en ondertussen rammelt een chieft een hele litanie af en kapt verschillende scheutjes jenever op de grond. De hele fles gaat eraan. Zonde en wij zitten nog steeds droog, maar dat is de cultuur!!! Hierna nemen we afscheid in het paleis, weer handjes schudden. De drank verdwijnt naar binnen, we hadden geen tijd om er eentje te drinken. We vertrokken onmiddellijk naar het schooltje waar de leerlingen ons opwachten. Gelukkig hadden we nog fris water in de auto. De leerlingen doen een optreden. De jongens spelen er op djembés en trommels en de meisjes dansten. Prachtig. Dan mogen we het lint doorknippen en konden de lln. de klas zien. Het schoolhoofd bedankt ons uitgebreid en belooft om goed voor de computers te zorgen. Hij vraagt uiteraard om nog meer computers te sturen in de toekomst. Ook ik moet een woordje placeren. Ik bedank alle helpers en ook de mensen van Mol-Rauw die zo hard hebben gewerkt om dit project te realiseren. We krijgen een hartelijk applaus en daarbovenop nog een klein cadeautje. We zijn allemaal fier op wat we hebben kunnen doen. Dit was onze eerste donatie. We rijden verder om voetbaltrainingen en voetballen te schenken in een dorpje waar Ben familie heeft. Hij zegt dat het 2u rijden is. Het is echter een hele lange en moeilijke tocht. We hebben

nu een safari en jungle tocht over slechte en smalle wegen we worden helemaal door elkaar geschud. De auto die in België afgekeurd was omwille van problemen met de wiellagers kan echter hier nog heel wat aan. Na verschillende kleine dorpjes te zijn gepasseerd met heel veel armoede, komen we in een mooi dal terecht. Er is een voetbalmatch bezig. Het gaat er hevig aan toe. De supporters worden opgejut door een speaker die verslag uitbrengt. Wanneer de bal tegen de lat wordt gesjot, valt deze gewoon naar beneden. We lachen ons slap. Plots fluit de arbiter penalty. Iedereen bestormt het veld op en dan begint er een discussie van zeker een kwartier. We besluiten echter verder te gaan, we willen voor donker uit deze jungle zijn. We geven onze spullen af, maar voor we vertrekken krijgen we ook hier enkele cadeau's. Amai! Manden vol appelsienen, cocosnoten en cacaonoten. En tot onze grote verbazing zelfs een geit! Twee vrouwen geven ook nog een prachtig handgeweven stuk stof aan Flavour. Hij moet het omdoen en wordt tot koning gekroond... Met de geit in het koffer rijden we de lange weg terug. We komen pas laat terug thuis en gelukkig hebben we nog pakjes minute soep en brood. Lekker, zeker als je honger hebt! Moe, maar voldaan van deze uitstap leggen we ons te rusten.

dag15:

We maken samen met Amrado een wandeling door ons dorp. We maken foto's van de winkeltjes langs de grote baan. In het dorpje zien we mensen wassen en koken. We zien hoe ze Fufu, het nationale gerecht maken. We ontmoeten een oudere man die 9 jaar in Bremen heeft gewoond. Hij wil ons wat vertellen en neemt ons mee naar een plaats in het dorp: het palace van de chieft. We moeten onze schoenen uitdoen en na enige tijd verschijnt hij. Het handjes schudden begint weer. Wanneer hij z'n verhaal van het dorp gaat doen, moeten we eerst betalen. We beslissen om hier niet op in te gaan en vertrekken naar een plaatselijk café om een Castle Milk stout te drinken. De Ghanese duitser vergezelt ons en drinkt er een apetesi (plaatselijke sterke drank). Wanneer we het café verlaten staat de chieft ons op te wachten en krijgt de arme man een serieuze uitbrander. We stappen vlug in de auto bij Flavour en vertrekken naar een orthopedische kliniek om onze medische spullen af te geven. We worden er vriendelijk ontvangen en krijgen een rondleiding door de werkplaats. Ze hopen ons in de toekomst nog eens te zien. Nadien bezoeken we de eerste cacaoplantage van Ghana, opgestart in 1872. Er staan nog steeds originele bomen van toen, die nog steeds vruchten dragen. Het productieproces van de cacao bonen wordt ons uitgelegd. Allemaal handwerk, maar het brengt goed op. Nadien pikken we ons avondeten op in een restaurant: een grote friet met een ferm stuk kip! We smullen ons buikje vol en genieten na op het terras. Er verschijnt een Ghanese voetbalscout die in de Feyenoord academie werkt in Ghana. We hebben een goeie babbel en gaan slapen.

dag 16:

Vandaag schenken we een grote doos kinderleerboekjes aan de lagere school waar Ben zijn kinderen zitten. Het is een privé school die heel netjes onderhouden wordt. De muren zijn vol met kleurrijke tekeningen en engelse woordjes geschilderd. Ze hebben hier white boards. Wat een verschil met een publieke school. Het schooltje wordt gerund door een gepensioneerd koppel professionele leerkrachten. De man is 72, de vrouw 61. Toen hun pasgediplomeerde dochter (verpleegster) een zestal jaar geleden overleed, besloten ze om hun verdriet te verwerken door een schooltje op te richten ter ere van hun dochter. De school is veel langer open dan publieke scholen en de lln. hebben het er allemaal naar hun zin. De lkr. zijn echt gemotiveerd. De

directeur maakt volop plannen om uit te breiden. Dit noem ik liefde voor het vak. Ze zijn heel blij met de schenking. We wisselen email adressen uit. Misschien kunnen we in de toekomst nog samenwerken. Nadien brengen we een hele doos schoenzolen naar de orthopedische kliniek. Ook hier zijn ze weer heel blij. Dan rijden we naar Somanya om er Afrikaanse stoffen te kopen. We drinken er een STAR en rijden terug naar huis. Na het eten gaat Flavour de vrijgezellenavond van Ben vieren. Wij zijn morgen eveneens uitgenodigd op het trouwfeest en besluiten vroeg te gaan slapen.

dag 17:

We staan vroeg op want het trouwfeest begint al om 9u Afrikaanse tijd, dit is 10u30 Belgische tijd. we kunnen dus nog rustig ontbijten en persen een achttal appelsienen uit zodat iedereen een ferm glas fruitsap heeft. Dan zijn we getuige van Ben's traditioneel trouwfeest. We zijn allemaal op z'n Afrikaans gekleed. Ze hebben mij een lap stof gegeven die ik rond m'n lijf sla. Not easy to wear. Ben en z'n vrouw zijn prachtig gekleed. Enkel de vrouw krijgt hier een trouwring. Zouden de mannen hier niet trouw moeten zijn? Na de ceremonie krijgt iedereen een bord, handdoek en een soort worstenbroodje als aandenken. Daarna is er drank en eten voor iedereen. Ben en z'n vrouw hebben ondertussen van outfit gewisseld en zijn nu helemaal in het wit. We genieten tenvolle, temeer omdat Flavour's broer Sam en een groot deel van de familie van Adosu ook aanwezig zijn. We kunnen goed babbelen en Nesta is ook hun koning. Nadien drinken we d'er nog eentje in een plaatselijk cafeetje.

dag 18:

We rijden nu naar Takoradi (Western Region), de thuishaven van Sam. Dit is een lange tocht. We rijden door ACCRA waar we alle grote regeringsgebouwen passeren. Afschuwelijk groots. Waarom? De mensen zijn hier zo arm. We ontbijten er in Franky's: Croque monsieur met capucino. Nadien bezoeken we een tante van Flavour. Ze woont in de buurt waar Flavour in z'n kindertijd woonde. Zijn moeder werkte er in de bank of Ghana. In Cape Coast houden we een stop en drinken er een Castle milk stout naast het kasteel met zicht op de oceaan. Enkele kinderen van ongeveer 12 jaar amuseren de toeristen. Ze maken ongelooflijk veel salto's en zijn sterk gespierd. Ze hebben een geweldige show. We geven hen enkele cedi's. Dan kopen we enkele souvenirs van de rastavrienden van Flavour. Ze waarderen het ten zeerste. Dan rijden we door tot Takoradi en bezoeken het huis van Sam. Hij heeft slechts twee kamers in een flatgebouw. Z'n vrouw heeft voor ons uitgebreid gekookt. Het beste was precies niet goed genoeg. Ze hebben 3 zonen en een dochtertje. We geven hen een hele hoop spullen van bij ons. Ze zijn er heel blij en dankbaar om. Flavour besluit om de auto aan Sam en z'n familie te schenken. Sam heeft trouwens geholpen om de auto vrij te krijgen. We vragen ons af waar hij het geld heeft gehaald. Ze zijn er heel blij om want Sam moet veel reizen voor z'n werk. Het geeft ons een heel goed gevoel. Daarna rijden we nog door naar een beach resort (Alaska) We verblijven er in een echt hutje met een rieten dak, drinken er nog iets op 't strand en gaan slapen.

dag 19:

We zien nu hoe prachtig de zon hier opkomt. Er is al volop activiteit aan de vissersbootjes. In de verte ligt er een eilandje. Het is hier rustig en schoon. We gaan nu pannenkoeken met banaan en echte chocolade eten bij Daniel, de pancake man. We drinken vers geperst fruitsap. We kopen nog stof en enkele souvenirs. Dan

begint de lange terugreis. Er is overal politie langs de weg. Na een drietal controle's worden we plotseling aan de kant gedreven. Flavour moet z'n rijbewijs afgeven en meekomen naar de jeep. Hij zou gevaarlijk hebben gereden en ze vragen om 400cedi te betalen. Zoveel geld hebben we niet bij en we besluiten om niks te betalen. Ze houden Flavour's rijbewijs in. Als hij voor de 12de niet betaald heeft, moet hij voor de rechtbank verschijnen. De corruptie maakt ons nog maar eens boos. We rijden verder en bezoeken een nicht van Flavour. Ook hier hebben ze gekookt voor ons. We geven wat geld aan de kinderen. Ze zijn er blij om. Deze familie behoort tot de betere klasse: ze hebben een groot huis, computer, kinderfietsen en zelfs een wasmachine. De man werkt er hard voor en is vaak voor langere tijd van huis. Hun trouwfoto's staan tegen de muur in de living. We zijn pas laat thuis.

dag 20:

Rustdag. Ontbijt met vers gepert fruitsap. Marijke rijdt met Ben naar de orthopedische kliniek om een doktersattest te halen voor de vlucht. Turkish Airlines is daar streng op. Ze krijgt er ook een mooie dankbrief voor de donatie. Ondertussen heeft Ben zijn relaties opgebeld om Flavour's rijbewijs terug te krijgen zonder ook maar 1 cedi te betalen. Wat zouden we toch zijn begonnen zonder deze relatie? Olandu's vrouw Doris en hun dochter arriveren om Gitte's haar in te vlechten. Ze doen er ongeveer 6u over. Het resultaat is prachtig, maar ook een beetje pijnlijk. De headmaster komt ons ook nog een brief brengen om ons allemaal te danken voor de donatie in de school. We nemen nog een laatste duik in ons zwembad en daarna wordt de geit geslacht en klaar gemaakt. Marijke en ik brengen gaan naar het internetcafé. Als we terugkeren staat ons laatste avondmaal klaar: Goat soup. Het is een soep met daarin allemaal stukjes geitenvlees (ook de ingewanden). De Afrikanen smullen ervan, wij zijn echter niet bestand tegen de geur en eten fried rice met kip. Na het eten brengt de Queen Mother van het dorp een bezoek om ons nog eens te danken voor ons goede werk. Ze heeft nog enkele geschenkjes bij voor ons: armbandjes en halskettingen. Dan haalt Amrado z'n sterke drank boven (+/- 60°). We preoven ervan, maar 't is straf. Amrado is het echter gewoon en hangt de stoere uit.

dag 21:

Laatste dag. We staan vroeg op, pakken onze koffers en vertrekken om 9u naar ACCRA. Amrado heeft een kater. Ik leer hem wat "peignoirekes dag" is. We bezoeken nog even het schooltje en zijn er getuige van hun manier van straffen. Verschrikkelijk om te zien hoe hier een tiental meisjes van 13 jaar één voor één bij de prefect moeten komen om niet alleen een serieuze uitbrander, maar ook zweepslagen!!! Te krijgen. Het raakt ons diep, maar de leerkrachten vertellen ons dat in een klas van 50 lln. Nu eenmaal discipline moet zijn, dit is hun manier van werken. Even verder langs de weg doet de vrouw van de directeur van het andere schooltje ons stoppen. Ook zij bedankt ons nog eens uitgebreid en heeft een klein geschenkje bij voor ons. Emotioneel afscheid ook hier. In ACCRA bezoeken we het Art Center om onze laatste souvenirs te kopen. Hier moeten we echt serieus afbieden. Nadien eten we voor het laatst op z'n Afrikaans aan het strand. Dan brengen we een bezoek aan Flavour's halfzuster in TEMA (de haven van ACCRA). Ze woont samen met haar man, drie zonen en twee dochters in een gelijkvloers appartement. We geven ook hen heel wat spullen. Eén van de jongens krijgt een fiets. Hij is heel gelukkig! Ze zijn trouwens allemaal blij om ons nog eens te zien vlak voor het vertrek. Nesta gaat van arm tot arm. Ondertussen mogen we ons om beurten douchen en trekken onze Europese outfit aan. 't Is nog even zweten in die lange broek en T shirt met lange

mouwen. Dan rijden we naar de luchthaven en nemen er afscheid van onze Afrikaanse vrienden: Flavour, Ben, Amrado, Kofie en Abigale. De traantjes vloeien. Onze reis zit erop, maar deze levenservaring zal ons voor altijd bij blijven!!!